

Розбите серце. Книга 3

КУПИТИ

Ізольда, принцеса Зимового двору, має вирушити до Етеріуму в надії знайти спосіб зняти прокляття зі свого народу. Та цього разу умови змінюються: жоден лорд Етеріуму не повинен постраждати або загинути. Одразу після прибуття Ізольда зустрічає Адрієна. Однак він заручений з нестерпною панянкою, отже, точно не підходить на роль судженого Ізольди. Але тільки разом вони можуть зняти страшне прокляття.

Настала ніч Зимового Сонцестояння. Портал мав ось-ось відкритися, а я опинилася перед вибором — зрадити свій народ чи найкращу подругу. Пастка, з якої не було гідного виходу.

Мати провела долонею по моєму довгому, темному волоссю — точнісінько такому, як у неї.

— Не бійся. Хоч ти й не готувалася до цього все життя, як Дон, за останні місяці впоралася чудово. Ми ніколи не заперечували, що таке може статися — хай і з крихітним шансом.

Вона мала рацію. Раз на сто років принцеса Літнього Двору, чемпіонка Фейрі, проходила крізь портал і поверталася з серцем володаря Етеріуму, щоб зупинити прокляття, що загрожувало нашому світу. Якщо вона зазнавала поразки, завдання переходило наступній принцесі. Але досі такого ніколи не ставалося, тож не було особливого сенсу готувати мене до завдання, яке навряд чи коли-небудь дісталось б мені.

Шість місяців тому портал до Етеріуму відкрився у Літньому Дворі, і Дон вирушила у задзеркальний світ. Та вона так і не повернулася.

Тоді принцеса Арібелла з Осіннього Двору стала новою чемпіонкою і рушила туди ж. Але й вона зникла без сліду.

Як принцеса Зимового Двору, я була третьою в черзі.

Я кинула погляд на свою сумку — всередині лежали мапи й провізія. Я була підготовлена, як ніколи.

Сама дивувалася власному спокою після того, як до мене з'явилася примарна постать Дон, разом із принцесою Арібеллою та володарями Етеріуму. Я добре знала Дон. Вона була не з тих, кого легко обдурити, й ніколи б не зрадила свій народ. А отже, в неї був план. Я вірила їй. А отже, не могла вірити королеві Ліліані.

Мені було важко мовчати протягом останніх місяців тренувань із королевою Двору Літа. Але я мовчала. Тренувалася з нею, відповідала:

«Так, Ваша Величносте», коли вона казала, що я — остання надія Фейрі, й наказувала вирвати серце в першого ж володаря Етеріуму, якого побачу.

Я сказала матері, що зроблю це.

Тільки я знала, що живу в брехні. І вона мене роз'їдала. Негативні думки підкрадалися все частіше. А якщо Дон помилялася? А якщо це взагалі була не вона? А якщо хтось тільки вдавав її, щоб обдурити мене?

Але ж вона знала про мою родиму пляму. І про перше кохання. Звісно, це була Донні.

Я на мить зупинилась і вдумливо поглянула на обличчя матері. Вона була сильною — і духом, і тілом, — протягом двадцяти років гідно управляла нашим народом, поруч із батьком. Аж доки в мої п'ятнадцять років не зруйнувала ілюзію ідеального шлюбу — сказавши, що вони з батьком розлучаються.

«Нещаслива». «Зрада». «Я тебе ненавиджу». «Як ти міг?» — я чула, як мати кричала це батькові однієї ночі, коли я мала б уже спати. Вона не збиралася терпіти зраду — і я не звинувачувала її. Але я й надалі любила батька. Важко розриватися між тими, кого любиш. І тепер усе повторилося. Мені дев'ятнадцять, і я знову розриваюся у виборі.

Між Дон і всім світом Фейрі.

— Твої сестри хочуть попроситися, — мати кивнула на двері.

Я розвернулася до неї.

— Якщо я не повернусь...

— Нісенітниця.

— Мамо, якщо я не повернуся протягом двох днів — веди всіх до Весняного Двору, — сказала я твердо.

Вона помітно занепокоїлася. Та правду не сховаєш: і Дон, і Арібелла вже були на моєму місці — проте жодна не повернулася. Те саме могло статися й зі мною, особливо якщо план Дон щодо порятунку Фейрі потребував часу. У такому разі я швидко не повернуся.

— Я одразу здобуду серце. Якщо ні — значить, щось пішло не так, — брехала я.

Насправді ж я й не думала вбивати когось із них. Не після того, як Дон сказала, що один із них — мій суджений.

Суджений. Це слово було мені чужим, і я не хотіла мати з ним нічого спільного. Але водночас відчувала: можливо, мене все життя тримали в облуді. Що, може, лорди Етеріуму — не втілення зла, як нам твердили, а просто чоловіки з сім'ями й тими, хто на них покладався.

Мати ледь помітно кивнула, і ми разом вийшли з кімнати.

Серафіна, Еловен, Арія, Фрея, Талія та Амара чекали за дверима моєї гардеробної та стояли струнко, з опущеними руками. Вони намагалися не видавати страху, це було помітно, але сльози на очах і тремтіння губ виказували їхні справжні почуття.

Після мене найстаршою була Серафіна — їй було сімнадцять, і з усіх у мене були найближчі стосунки саме з нею. Решта сестер теж народилися з різницею в два роки. Мати бездоганно спланувала спадкоємиць — як і все інше у своєму Дворі.

Я подивилася Серафіні в очі й поклала руки їй на плечі.

— Будь сильною.

Довгі тижні я вагалася, чи розкривати їй правду про Дон та прокляття, та зрештою вирішила: це може поставити Серафіну під удар і зірвати мій план. Тож замість того написала листа Лореляй, принцесі Весняного Двору, яка вирушить до Етеріуму, якщо я не встигну зняти прокляття. У листі я розповіла про Дон і володарів Етеріуму, що з'явилися в моїй спальні. Якщо я не повернуся, Лореляй знатиме, що є й інший спосіб урятувати наші світи, без необхідності виривати комусь серце з грудей. Лореляй була найлагіднішою й найщирішою феєрі з усіх, кого я знала. Її сила — давати життя, а не відбирати його. І навіть з усією підготовкою, яку б їй дала королева Ліліана, вона б не змогла вбити володаря Етеріуму. У цьому я не мала жодного сумніву.

— Повертайся до нас, — буркнула Серафіна, і я всміхнулася.

Ось вона — зухвала сестричка, яку я знала.

Я пригорнула її до себе, і в ту ж мить всі інші сестри кинулися до нас. Вони простягнули руки для обіймів й затягнули мене в середину великого сестринського кола.

Горло стиснули емоції, але я стрималася заради сестер. Коли всі нарешті відступили, я побачила біля себе маленьку Амару — їй було лише сім. В

неї вже випав передній зуб, а у волоссі виблискували руді пасма, як у батька. Вона була найчутливішою серед нас і ще не вміла як слід контролювати силу. Про це свідчив сніг, що сипався мені на голову, хоча ми все ще були в приміщенні.

Я простягла руку, витерла та заморозила сльозу на її щоці. Амара всміхнулась, а крижинка впала додолу, наче уламок льоду. Вона постійно просила мене заморожувати речі — фрукти, квіти, набридливих пташок, які цвірінькали вранці щонеділі. Я, звісно, ігнорувала останнє прохання, але їй страшенно подобалося бачити прояви моєї сили.

— Слухайся мами й тата, добре?

Вона кивнула, і я востаннє її обійняла.

Потрібно було йти, поки я досі тримаю себе в руках.

Я кивнула матері — мовляв, готова. Вона терпляче чекала, поки я попрощаюся з сестрами. Ми рушили коридором до тронної зали й зупинилися біля зачинених дверей. Біля них стояв мій батько — у своєму найкращому оксамитовому костюмі. Він крадькома глянув на матір.

— Можна мені попрощатися? — несміливо запитав він.

Минуло чотири роки відколи батьки розлучилися, а тато досі не знав, як поводитися з мамою. Вона була королевою, а він втратив статус короля-консорта після розлучення. Матір дозволила йому залишитись у гостьовому будинку на території палацу — заради нас із сестрами. Але коли вони опинялися в одній кімнаті, напруга в сім'ї щоразу зростала.

— Авжеж. Я ж не чудовисько, Лейфе, — відповіла мати трохи різко.

— Я й не казав, що це так, — озвався він.

— Можна без цього? — запитала я.

Вони завжди сварилися. Я пообіцяла собі: ніколи не вийду заміж, аби лише не зазнавати подібного.

Батько притягнув мене до себе в обійми.

— Роби все, що потрібно, щоб вижити й повернутися, — прошепотів він. Якби ж він тільки знав. Щоб це зробити, мені доведеться вбити чоловіка Дон — або когось із тих гарних і, здавалося, добрих фейрі, які були тієї ночі поряд.

Вони не були монстрами. Вони були нашими судженими, щоб це не означало.

На щастя, той єдиний, хто мене приваблював, був уже заручений. Це мало б усе спростити.

Принаймні я на це сподівалася.

Коли батько нарешті відпустив мене, я стисла його долоню.

— Люблю тебе, — мовила я і водночас благала поглядом: «Будь ласка, не сваріться з мамою, поки мене не буде».

Мабуть, він навчився читати думки, бо кивнув і мовив:

— У нас все буде добре.

Я з полегшенням видихнула й опустила руку. Мама ступила поруч, із гордо піднятим підборіддям.

— Готова? — запитала вона.

Я ковзнула пальцями по синьому кинджалу з кіаніту, що висів у мене на стегні, й кивнула.

Чи скористаюся я цією зброєю?

На якусь мить мені спало на думку щось темне. Що таке серце одного чоловіка в обмін на порятунок цілого королівства? Навіть якщо він не монстр. Навіть якщо він — мій суджений. Якщо його смерть зможе врятувати мій народ, може, ця жертва й справді виправдана.

«Я вагітна». Слова Дон знову прорвалися крізь завісу в пам'яті, і серце боляче стиснулося.

Принцеси Фейрі виходили заміж за лордів Етеріуму. І народжували від них дітей. Я не могла просто так забрати чиєсь життя — не тоді, коли, схоже, з'явився інший спосіб. Спосіб, завдяки якому можна не просто відтермінувати прокляття ще на сто років, а знищити його назавжди.

Я зміцнила свою рішучість. Вибір уже зроблено. І я обрала довіру. Довіру до Дон.

Двері відчинилися, і величезна, гулка тронна зала вибухнула оплесками. Я всміхнулася, махнула рукою та пішла слідом за матір'ю до помосту. Тут зібралися усі важливі персони Зимового Двору.

Найвідданіші радники та придворні моєї матері стояли довкола, вбрані у свої найкращі шати. Я кивнула Ханівортам і містеру Торпу та пройшла повз

Ларкінів. Я виросла серед цих родин - гралася з їхніми дітьми, бувала в них на вечерях. На серці теплішало від того, що всі вони прийшли побажати мені добра.

Ми — Зима. Ми — незламні. Ми виживаємо попри все. Прокляття нас не знищить.

Раптом один із посланців моєї матері прорвався крізь натовп. Його обличчя було тривожним. У пальцях він стискав сувій.

Жоден посланець не наважився б перервати мою матір під час такого важливого заходу через якусь дрібницю. Хіба що це було щось дуже термінове. Але мати прийняла сувій з усмішкою, наче й очікувала цього. Легким рухом руки відпустила посланця, затисла сувій у долоні — й ми рушили далі, дякуючи гостям і приймаючи побажання.

Коли дісталися помосту, відійшли в бічну приватну залу — туди, де був прадавній дзеркальний портал. Учора дзеркало було вкрите пилом, а зараз воно вже сяло.

Королева Ліліана була тут. Я злегка вклонилася їй, й вона привіталася зі мною. А тим часом моя мати зламала печатку й швидко пробіглася очима по посланні. Її губи стиснулися в тонку лінію, а обличчям майнула тінь страху.

— Що сталося? — запитала я.

Вона склала аркуш і сховала до кишені.

— Нічого, з чим би ми не впоралися. Ходімо. Ти маєш пройти у задзеркальний світ, і все це жахіття нарешті закінчиться.

По моїй шкірі пробігли мурахи — я фейрі Зими, тож це щось означало.

— Мамо, що там написано?

Я готувалася стати її наступницею вже не перший рік — вона розповідала мені про всі державні справи.

Мати обмінялася поглядом із королевою Ліліаною й прочистила горло:

— Прокляття почало ширитися на західному кордоні наших земель. У ночі вдарив страшений мороз, загинуло з десятків фейрі. Вони повністю замерзли, і тепер мороз насувається в наш бік.

Я різко вдихнула. Це було до жаху схоже на мою силу. Ні, це і була моя сила — але без волі й контролю. Вона просто рухалася вперед і вбивала все

на своєму шляху. Потрібно чимало зусиль, щоб заморозити фейрі Зими до смерті. Ось це й лякало.

— Це вже неважливо, — мовила королева Ліліана. — За п'ять хвилин ти зупиниш прокляття й повернеш гармонію всьому Фейрі.

Точно.

Бляха.

Я ледь усміхнулася, але мені не сподобалось, як уважно вона вдивлялася в моє обличчя — ніби намагалася вичитати правду, яку я приховувала. Її погляд ковзнув до кинджала на моєму стегні, і я схопила його. Стиснула міцно, як вона сама колись навчила мене.

Королева трохи розслабилася.

— Пам'ятай, люба. Зроби це, перш ніж вони заговорять. Забери серце, повертайся додому — і все буде позаду.

Я кивнула, хоча в голові несамовито крутився вихор тривожних думок. А якщо все, що сказала Дон, — лише пастка? А якщо вона збрехала мені? А якщо...

Дзеркало переді мною почало закручуватися, мов вода у вирі.

— Добре, звільни розум від зайвих думок. Зосередься на меті — на серці. На чорному серці лорда Етеріуму, — промовила мати.

Я заплющила очі, глибоко вдихнула і спробувала зосередитися, як вона і сказала.

Чорне серце.

Чорне серце.

Засмагла шкіра, темне волосся з медовими пасмами, яскраві бірюзові очі.

Ні. Не думай про зарученого хлопця, дурепо.

Чорне серце.

Поки страх не скував мене остаточно, я розплющила очі й перевела погляд на матір.

— Люблю тебе. Пробач, — прошепотіла я й стрибнула в закручений портал, перш ніж королева Ліліана встигла зупинити мене.

Але її розлючені крики почулися слідом.

Рекомендована література

Слабке серце. Книга 2

Тобі боляче?

Як убити свого боса.
Посібник Мак-Мастера
для вбивць

Холодне серце. Книга 1

Корона Джасада. Книга
2

Прокляті. Книга 2

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ